

„Nowa Reforma“ wychodzi dwa razy dziennie.

Numer poranna wychodzi codziennie z wyjątkiem niedziel i dni poświęconych, numer popołudniowy codziennie z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych.

Prenumerata wynosi:

Table with 4 columns: W miejscu, W Austro-Węgrzech, W Państwie Niemieckim, W innych państwach. Rows show rates for monthly, quarterly, and semi-annual subscriptions.

Prenumeratę i ogłoszenia (Inseraty) nadsyłać wprost do Administracji „N. Reformy“ w Krakowie.

Adres Redakcji i Administracji: Kraków, ulica Jagiellońska 10. Telefon Redakcji i Administracji Nr 41. — Nr rach. poczt. Kasy oszczęd. 857.484

Wc Lwowie sprządań numerów po 12 hl.: w Biurze Dzienników A. Oleszawskiego, ulica Kilińskiego 2 i w Biurze Piekna, ulica Karola Ludw. 9.

Cena numeru 10 hal., z przesyłką pocztową 12 hal.

NOWA

REFORMA

NUMER POPÓLUDNIOWY.

Prenumeratę przyjmują:

zamiejscowa: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe; miejscowa: administracja „Nowej Reformy“ — Główna trafik w Rynku. — Agencja J. Hopasa i A. Salomonowej, ul. Sławkowska 2. — Handel St. Karlińskiego, Skarbińskiego. — Handel Krotkowskiego, ul. Szewska. — Handel J. Eklera, ul. Karmelińska 18.

Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia (Inseraty) przyjmują: W Łowoszu: Biura Dzienników: Ludwik Ploka, ul. Karola Ludwika 11, S. Sokolowski, Pasz. Hausmana 9. — W Przemyslu: Hesseles. — W Jarosławiu: A. Amster. — W Wiedniu: Hermann Goldschmid (sprzedaż pojedynczych numerów), I. Wellsele 8. — M. Dukas Nachf., Haasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu a. M., Berlinie, Lipsku, Bazylej i Wroclawiu). — A. Oppelk. — R. Moese (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymbardze). — H. Schick (Wollsele). — W Paryżu: Société Mutuelle de Publicité A. Lorette, directeur, 61 Rue Rougemont.

Ogłoszenia (Inseraty) przyjmuje Administracja „Nowej Reformy“ za opłatą od miejsca wiersza drobnym piśmem (petit) za pierwszy raz 20 h., za każdy następny raz po 10 h. — Nadesłano po 60 h. od wiersza za każdy raz. — Ostry pabliższe po 3 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany pierwszy raz 40 h., następny po 10 h. od wiersza. — Załączniki do „N. Reformy“ (prospekty, cyrkularze, ogłoszenia itp.) przyjmują się za cenę 3 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów

Dwa zgromadzenia.

Przez trzy dni z rzędu odbywały się w sali krakowskiej Rady miejskiej zgromadzenia demokratyczne, których następstwa w bardzo poważny sposób oddziały na ugrupowanie się stronnictw politycznych w kraju naszym, i co za tem idzie, na dalszy kierunek i tok spraw publicznych, a w pierwszym rzędzie wyborów sejmowych.

W sobotę obradowali, z inicjatywy Polskiego Stronnictwa demokratycznego, przedstawiciele wszystkich grup demokratycznych, z wyłączeniem narodowej demokracji. Zadanie i cel zebrania, na które z niezlicznymi wyjątkami, stawił się prawie wszyscy zaufania stronnictw, wyjaśniają w pierwszym rzędzie uchwałone na tem zgromadzeniu rezolucje. Dotąd istniała Unia posłów demokratycznych w parlamencie Kolo polskiem. Rozchodziło się teraz o to, aby najpierw, w sposób jawny i stanowczy, za Unią stanęły stronnictwa, przez tych posłów reprezentowane; powtóre, aby Unia demokratyczna nie ograniczała swej działalności do taktyki posłów parlamentarnych, lecz aby objawiła się także w działalności współzgodnej na szerszej arenie krajowej, a przedewszystkiem przy nadchodzących wyborach.

Sobotnie zgromadzenie miało tedy na celu konsolidację stronnictw demokratycznych, nie należących do narodowej demokracji, jako jednego kontrahenta w Unii demokratycznej, podczas gdy kontrahentem drugim będzie narodowa demokracja. Ta pierwsza grupa, której najlichnijszym współzynnikiem jest Polskie Stronnictwo demokratyczne, mające siedzibę w Krakowie, uchwaliła w sobotę swój akces do Unii demokratycznej, jak nie mniej polityczne, programowe warunki, pod które do Unii wstępuje. W bardzo licznej i niemniej poważnym zgromadzeniu sobotnim, w którym, oprócz posłów i miejscowych przedstawicieli, wzięli także udział mężowie zaufania Polskiego Stronnictwa demokratycznego z drugiej stolicy kraju i z krajin — nie podniósł się ani jeden głos przeciw zawarciu Unii stronnictw demokratycznych; przeciwnie, musi to przyjęto wprost z zapętem, jako torującą demokracji polskiej drogę do zdobycia w kraju tego politycznego znaczenia, jakie się jej z tytułu programu i siły istotnej należy.

Stronnictwa demokratyczne tworząc Unię, nie zrzekają się przytem wcale swej odrębności i samodzielności partyjnej. Podkreślił ten moment prezes Polskiego Stronnictwa demokratycznego, dr Bandrowski, na sobotnim zgromadzeniu, mówiąc:

„Stronnictwa demokratyczne jest u nas dużo, może za dużo, jak na nasze stosunki. Oparcie się na wspólnych podwalinach idei demokracji, różni się w szczegółach, rozmiarach, jakie postępowi społecznemu w bieżącej lub dalszej przyszłości zakreśla, różni się także pod względem swego trybunału bliższego czy dalszego, pod względem taktyki w działaniu, a poniekąd i organizacji. Nie wolno ani na chwilę odnawiać prawa bytu istniejącym stronnictwom demokratycznym, są bowiem wytworami bieżącego życia, nie można też kwestyonować potrzeb ideowych stronnictw, są one bowiem potrzebą serca i myśli obywatelskiej, są objawem gorących przekonań wolego, pełnego świadomości i odpowiedzialności obywatela. Z drugiej strony jednak można i trzeba wymagać, aby stronnictwa demokratyczne występowały zgodnie w obronie wspólnych ideów demokracji w chwili, kiedy są one zagrożone. W takiej chwili muszą stronnictwa usunąć, a je dzieł, a wydobywać, co je łączy; muszą działać zgodnie w imię wspólnych ideów postępu, wolności i sprawiedliwości społecznej.“

Konsekwencją zaś tak pojętego stosunku stronnictw demokratycznych w Unii, było dalsze określenie stanowiska w niej Polskiego Stronnictwa demokratycznego, przez prezesa Bandrowskiego.

„Polskie stronnictwo demokratyczne — rzekł on — uważa Unię nie tylko za pożądaną — ale w dzisiejszych stosunkach politycznych za konieczną. Równocześnie jednak uważa Unię za związek stronnictw samodzielnych i samorządowych; ktoby radził inaczej, ktoby przypuszczał, że w Unii giną stronnictwa, domagałby się rzeczy do spełnienia niemożliwej, a tem samem dążyłby do rozbitcia Unii. Polskie stronnictwo demokratyczne, zastrzegając sobie prawo i nadal zupełną samodzielność i odrębność, poczuwa się jednak do wspólnej akcji, do współdziałania z innymi stronnictwami demokratycznymi w celu obrony wspólnej idei demokratycznej.“

Sobotnie zgromadzenie umocowało tedy całą jedną grupę stronnictw demokratycznych do wejścia w skład Unii demokratycznej, której ostateczne warunki i zadania określić miało zgromadzenie następnego, przez niedzielę i poniedziałek obradujące. Wzięli w niem udział, jak to z poniżej zamieszczonego komunikatu wynika, niemal wszyscy posłowie, należący do Unii demokratycznej w Kole polskiem i do Lewicy Sejmowej, oprócz tego zaś zarządy stronnictw demokratycznych. Tutaj określono i przyjęto zasady Unii stronnictw demokratycznych.

W ten sposób utworzył się w kraju naszym silny blok stronnictw demokratycznych, którzy, przedewszystkiem przy nadchodzących wyborach do Sejmu krajowego, się swoją okazac powinni. Za kardynalne zadanie tego Sejmu uznano reformę ordynacji wyborczej, któraby masom ludowym przy-

znała należny im udział w samorządzie krajowym, i temsamem dopełniła wielkiej, w naszych oczach dokonującej się, ewolucji stosunków politycznych w kraju, — w duchu demokratycznym.

Witamy więc zawarcie unii stronnictw demokratycznych jako zapowiedź ważnego zwrotu w opinii publicznej, w ugrupowaniu się stronnictw. Od taktycznego postępowania i kierownictwa Unii, zależać będą jej sukcesy. Nie wątpimy, że kierownictwo to wywiąże się z trudnego, lecz i wdzięcznego, bo doniosłego dla całego kraju, zadania.

Na obu zgromadzeniach stwierdzono, że solidarna działalność Unii nie tylko jest możliwą bez naruszenia zasad poszczególnych stronnictw demokratycznych, lecz jest nakazana powagą sytuacji, koniecznością przełomowej chwili. Stronnictwa demokratyczne odczuły tę konieczność, zawiązując Unię, która, przez wszystkie szersze demokratyczne i postępowe żywioły w kraju, powinna być powitana z żywym zadowoleniem.

Zgromadzenie posłów demokratycznych.

O przebiegu obrad zgromadzenia posłów demokratycznych w Krakowie, ogłasza prezydium tego zgromadzenia następujący komunikat:

Zgromadzenie posłów demokratycznych odbywało się w sali posiedzeń krakowskiej Rady miejskiej w dwóch posiedzeniach, w niedzielę popołudni i w poniedziałek rano. W zebraniu wzięli udział następujący posłowie z Unii demokratycznej parlamentarnego Kola polskiego: Battaglia, Biały, Buzek, Dietzsch, Fiedler, Gall, German, Głabiński, Gold, Jabłoński Wincenty, Kolischer, Małachowski, Masłanka, Pawlusztewicz, Petelenz, Ptas, Stanisławski, Stwiernia, Tomaszewski, Wińcek, Zamorski, Zarzanski i Zieloniewski. Nieobecność sprawowali pp.: Deb-ski, Duleba, ks. Kopyciński, Loewenstein, Łazarski i Sikorski. Z byłych posłów sejmowych, członków Lewicy: Bednarski, Bujnowski, Fedorowicz, Huza, Jabłoński, Jahl, Kłoski, Leo, Lipiński, Mais, Maryewski, Merunowicz, Michalowski, Rayski, Rutowski, Sala, Sare, Schactzel, Tarnawski i Wiśniewski. Nieobecność sprawowali: Ciuchciński, Fruchtman, Pietak, Vayhinger, Wurst i Żardecki. Oprócz tego wzięli udział w zgromadzeniu członkowie zarządów i mężowie zaufania stronnictw demokratycznych.

Obrady, które rozpoczęły się w niedzielę o g. 4 popołudniu, zagał poseł Petelenz, poczem przewodniczącym wybrano posła Albina Rayskiego, zastępcami pp. Germana i Petelenza. — Na sekretarzy powołano posła Zamorskiego i dra Gertlera.

W dyskusji nad położeniem politycznym zabrał głos prezes Kola polskiego dr Głabiński i dawał wyjaśnienia o sytuacji i polityce Kola polskiego. Prezesowi Kola uchwalili zgromadzenie jednogłośnie podziękowanie i uznanie.

Poseł Głabiński po pierwszym dniu obrad wyjechał do Wiednia. Prezydent Leo przedstawił zasady programu Unii stronnictw demokratycznych, który ma służyć za platformę wyborczą przy wyborach do Sejmu.

Dr E. Bandrowski referował o organizacji i taktyce stronnictw, należących do Unii demokratycznej, przy wyborach sejmowych.

Po przyjęciu wniosków, dotyczących spraw, poruszonych w referatach, i po wybraniu wspólnego komitetu wyborczego dla stronnictw Unii demokratycznej, zamknięto obrady w poniedziałek popołudniu.

Listy warszawskie.

Warszawa, 3 stycznia.

(Jeszcze sprawa „Macierzy“ — Motyw rozwiązania. — Represje na całej linii. — Konfiskaty. — Niemoc społeczna wobec stanu wojennego. — Fuzyja partyj demokratycznych.)

Rozwiązanie Macierzy polskiej jest dotychczas najdonioślejszym wypadkiem dla Królestwa. W szerszych społeczeństwach, które żyją jakim takim życiem konstytucyjnym, podobny wypadek byłby może wstrząsający, ale nim nabraby tej niesłychanej wagi, jak to się u nas stało. Bo istotnie z całego manifestu konstytucyjnego pozostało nam niemiernie mało: prawo stowarzyszenia się, które obecnie spotyka się z coraz surowszym interpretowaniem ustawy, a w wielu wypadkach z najpospoliczszym „niezłaz“ — iluzoryczna reszka swobody druku i prawo swobodnego nauczania.

Swoboda druku pod obuchem grzywnien pieniężnych i zmora zamknięcia pisma staje się niemiernie cieżną na to, aby nie stać się koźlem ofiarnym stanu wojennego i dlatego nika się obecnie w prasie omawiania najbardziej żywotnych potrzeb społecznych, jeżeli tylko cokolwiek może okazać się rządowi nie na rękę. Ucisł pod tym względem jest bowiem wyraźnym, a jeżeli periodyczna prasa, wyćwiczona w umiejętności omijania podwodnych raf, czujących na kieszeń redaktora i jego wolność, jako tako szczęśliwie unika kolizji z komitetem cenzury, posługując się w drastycznych momentach cytatami z pism rosyjskich lub sprawozdaniami z Dumy, przyciem okazuje się, że nieraz zdanie, które padnie w Dumie z ust prawnicowca, bywa ostrzejszem, niż na to pozwoliłoby sobie może u nas nawet prasa postępowca — to bywa, iż zły humor komitetu cenzury

skupia się na Bogu ducha winnych wydawnictwach, jak n. p. wesoła konfiskata Kalendarza Pogotowia ratunkowego lub konfiskata książki, poświęconej pamięci Jana Gadomskiego.

W pierwszym wypadku dopatrzono się przewinienia w dołączonym do kalendarza kalendarzyku z datami rocznic pamiątkowych, co jednak i w latach poprzednich już się praktykowało. Trzeba było dopiero jechać do kancelarii general-gubernatora i przedstawić, jaką klęską materialną dla Towarzystwa jest podobna konfiskata dla Towarzystwa, z którego usług korzysta ogół całej mieszkalców w różnicy narodowości i religii, aby uchylić ten bezmyślny czyn.

Ignostwo się stało. Odwołać konfiskate, uchyliłoby to powadze władzy. Zatem skończyło się na — poleceniu, aby z kalendarza wycięto kalendarzyk i dziś książka jest już w handlu. Gorzej rzecz się ma z książką, poświęconą pamięci byłego redaktora „Gazety Polskiej“. Tu cios materialny spada na wdowę, która kosztem jakichś tysiąca pięćset rubli wydała książkę, nie obejmując rzecz naturalną tą sumą honoraryów literackich, gdyż wszystkie prace były bezinteresownie ofiarowane. Dochód z wydawnictwa mógłby przyczynić się w niemałym stopniu do ulżenia losowi rodziny s. p. Jana Gadomskiego — a tak pytanie kiedy i czy ogółem kiedykolwiek książka ujrzy światło dzienne.

Porozumienie szkolnictwa, na którym to polu istotnie położyło nasze społeczeństwo wiele zasług i dokonało wielu pięknych czynów. Duma naszą była Macierz polska, która skupiła koło siebie najszersze kolo inteligencji, tak w stolicy Królestwa, jak i na prowincji, i która też z biegiem czasu zyskiwała uznanie nawet w tych kołach, które z niechęcią odnosiły się do osób, stojących na czele instytucji.

Antagonizmy wewnętrzne, które zwyższa w ostatnich czasach coraz silniej zaznaczały się, tak, że prezes Macierzy, mecenas Osuchowski, swoje pozostanie na stanowisku ucałował instycji, czynił zależnym od ustapienia aż pięciu członków zarządu, którym zarzucał zbyt namiętne akcentowanie partyjnych (w tym wypadku narodowo-demokratycznych) poglądów na sprawę wychowania młodzieży — antagonizmy owe, jakkolwiek mogły paraliżować w znacznym stopniu jednolitą akcję instycji — nie były jednak w tym stopniu niebezpieczne, aby aż groziły samej Macierzy poważnym zachwianiem jej stanowiska.

Biednym byłoby również zapatrywanie, jako by właśnie owe rozterki miały jakikolwiek wpływ na zawieszenie działalności Macierzy w kraju. Faktem jest, że w piśmie, zredagowanym w kancelarii general-gubernatora, znajdując się ciekawy zwrot, niby echo niesnaśk rozegranych na ostatnim walnym zgromadzeniu delegatów Macierzy, zwrot, usiłujący zrzucić winę za rozwiązanie Macierzy na narodowo-demokratycznych członków Zarządu, którzy przez swoje kraciowe poglądy narodowe na kwestję szkolnictwa mieli rzekomo uniemożliwić normalny rozwój instycji i sprowadzić ją (rzekomo) na fałszywe tory, niebezpieczne dla społeczeństwa polskiego. W gruncie jednak rzeczy rozwiązaniu Macierzy trzeba dopatrywać się gdzieś indziej.

Zwrot ów, o którym była mowa, był nie dość zręcznym zastosowaniem starej zasady „divide et impera“. Rzucić rozterkę między ludźmi pracującymi najbardziej solidnie nad oświatą kraju, rozbić jednolite nsiłowanie społeczeństwa, sknuć koło Macierzy na drobne kółka, pozbawione wspólnej, przewodniej myśli — oto byłby zdaje się cel ukryty tej najnowszej enuncjacji rządu w Królestwie Polskiem.

Istotny powód tkwi gdzieś indziej. Płyną on z obawy potężnego wpływu, jaki Macierz mimo wszystkie swe niedostatki i wewnętrzne zatarci, zaczęła wywierać w społeczeństwie. Wielkie prestige moralne, na które ogładac zaczęto się wszędzie, które niejednokrotnie tarcza i broń okazało się doskonałą w zeteknieniu z obogętnością, złą wolą, niechęcią i urojeniami — ta widoma potęga, nieuchwytna i nieobliczalna, która dla społeczeństwa przez tyle lat pozbawionego silnych władz, łączących wszystkich w pracy dla jednego celu okazała się być bodźcem, podpora i jego siła — musiała nie podobać się tym, którzy w dezorganizacji społeczeństwa polskiego widzą najlepszą drogę do powstrzymania jego wolnościowych pragnień.

Nie łądźmy się ani na chwilę. To, co spotkało Macierz polską, spotkać może w najbliższej przyszłości każdą instycję, która zdola skupić u swych fundamentów myśl naszą społeczną i zestrzelić nasze uczucia, naszą solidarność i ołarność w jeden płomień czyny.

Dopki stan wojenny istnieje w Królestwie Polskiem, nie nie zdolamy przeprowadzić na szerszą skalę, bo nam na to nie pozwoli rząd krajowy. Niebezpiecznym dla tego rządu są party rewolucyjne, ale stokroć bardziej niebezpiecznym mu się wydają ci wszyscy, którzy zmierzają do skonsolidowania społeczeństwa rozbitego nółwiekową niewolą na drobne atomy.

W sprawie połączenia się partyj demokratyczno-postępowych w jedno stronnictwo, doniesienie wasze wymaga o tyle sprostowania, że połączyły się grupy demokratyczne Polskiej party postępowej i polskiej party demokratycznej — obie nie pozostające w żadnym stosunku z partjami socjalistycznymi. Argos.

Chorwaci a rząd węgierski.

(Koresp. „N. Reformy“.)

Wiedeń, 6 stycznia.

Z narzuceniem bana Rakodczaya narodo wi chorwackiem i z pogwałceniem postów chorwackich w Sejmie węgierskim, rząd nie miał szczęścia. Ustawa kolejowa, która wywołała obstrukcję Chorwatów i wbrew ich protestowi uchwaloną została, będzie musiała uleść zmianie, a Rakodczay, niby drugi Fejervary, nie mógł inaczej w Sejmie chorwackim wystąpić, jak tylko w roli komisarza, rozwiązującego to ciało prawodawcze. Chorwaci od pierwszej chwili protestowali przeciw powołaniu tego biurokraty na stanowisko bana i oświadczyli, że go na tem stanowisku nie uznają — I dotrzymali słowa. Z wyjątkiem małej grupki posłów, pod wodzą byłego ministra Tomaszca, żaden reprezentant narodu chorwackiego nie chciał z nim wejść w pertraktacje, nawet bardzo efektywny program jego nie zdołał nikogo w błąd wprowadzić i p. Rakodczay pozostał odosobnionym. Nie potrafił znaleźć drogi do narodu.

P. Rakodczay stracił tedy wszelką wartość dla rządu węgierskiego, który, rozwiązując Sejm chorwacki i rozpisując nowe wybory, musi na kierującym stanowisku w Chorwacji mieć osobistość, posiadającą nie tylko jego zaufanie, lecz także zaufanie przynajmniej znacznej części ludności. Zaczęły się więc rokowania między br. Pawłem Rauchaem, synem Lewina Raucha, pierwszego bana po zawarciu ugody chorwacko-węgierskiej w r. 1868, o objęcie następstwa po Rakodczaju. Bar. Rauch jest wodzem „unionistów“ w Chorwacji, którzy wprawdzie stoją na zasadzie ugody z r. 1868, ale domagają się znowu rozszerzenia autonomii i ścisłego wykonania postanowień ugody i z tego powodu byli dotychczas partyą opozycyjną. Dziś rząd węgierski byłby już zadowolony, gdyby mógł oprzeć się na „unionistach“ i gdyby oni stanowili większość przyszłego Sejmu.

Baron Rauch, jako długoletni poseł, mający po swej stronie także pewien zastęp zwolenników wśród arystokracji, liczy na to, że uda mu się większość taką przy wyborach uzyskać. — Nominacja Raucha na bana Chorwacji uważać też można za fakt dokonany. Czy wobec panującego w kraju rozgoryczenia baron Rauch potrafi zdobyć przy wyborach większość rządową, jest jeszcze wątpliwem, ale przy istniejącej w Chorwacji ordynacji wyborczej nie jest to wykluczone. Wystarczy powiedzieć, że trzecia część Sejmu składa się bądż z wryliściów, bądż też z posłów, wybieranych przez wryliściów, na których rząd zawsze liczyć może. Miasta i wieś wybierają 81 posłów do Sejmu na podstawie głosowania pośredniego. I tutaj więc nie będzie może tak trudną rzeczą przy presji rządowej przeprowadzić pewną część kandydatów unionistycznych. Byłaby wtedy przynajmniej teoretyczna większość rządowa. Nie decyduje to jednakże jeszcze o zdolności do pracy Sejmu, jeśli nowy ban nie porozumie się z party Starcewica, która się spowiada znacznego przyrostu mandatów przy nadchodzących wyborach. W każdym razie baron Rauch jest osobistością, bardziej się nadającą do przeprowadzenia rokowań politycznych w Chorwacji, aniżeli p. Rakodczay. Dla rządu węgierskiego kampania, podjęta przeciw Chorwatom, kończy się na wszelki wypadek poważną klęską. Utworzona pod jego patronatem koalicja serbsko-chorwacka, t. zw. „partya rewolucjonistów“ zbankrutowała; wprowadzenie języka węgierskiego w służbie kolejowej nie udało się. Rząd węgierski chce ustalić zgodę z Chorwacją, musi dziś już poczynić bardzo ważne ustępstwa narodowe. — Inaczej myśla baron Raucha się nie uda. Jakkolwiek więc wybory się skończą, to naród chorwacki nie straci na tej walce, którą mu rząd węgierski narzucił, przecenając swoje siły. — Nie będzie to pierwsze, ani ostatnie zwycięstwo Chorwatów nad Madziarami. Sz.

Nowa pożyczka pruska.

Świat finansowy w Niemczech, niepokojony w ostatnich miesiącach tak samo, jak w wielu innych krajach, rozmaitemi wstrząszeniami, ma nową sensację. Jest nią niespodziewane do pełnego stopnia dla szerszych kół rozspanie nowej pożyczki pruskiej. Właściwa sensacja tkwi zaś w tym wypadku nie tyle w pożyczce samej, ile w dziwnym sposobie jej emisji i w innych towarzyszących jej okolicznościach. Nasamprzód bowiem wysokość tej pożyczki nie jest z góry oznaczoną — wiadomo tylko, że rząd pragnie uzyskać co najmniej 400 milionów — jeśli atoli subskrypcja znacznie tę kwotę przekroczy, weźmie i więcej. Pod drugie odstąpiono tym razem od współudziału wielkich banków; emisja tej pożyczki spoczywać będzie wyłącznie w rękach pruskiego banku państwowego, tak zw. „Seehandlung“, wszelkie inne banki zaś będą tylko pośredniczyły przy subskrypcji w ten sposób, że za wynagrodzeniem 1/4 procentu przyjmowac będą zgłoszenia na tę pożyczkę dla owej rządowej „Seehandlung“. Po trzecie ma to być pożyczka długoterminowa w formie zapisów długu państwowego — a mimo to, jak na Prusy, wysokoprocentowa — bo na razie — na przeciąg lat dziesięciu, czteroprocentowa; dopiero po upływie tych lat dziesięciu procent jej obniży się na 3% — a po dalszych pięciu

latach na 3 1/2 procent. Nadto zaś na owe sensacyjne okoliczności składa się fakt, że pożyczka ta ogłoszona została w chwili zawsze jeszcze bardzo znacznego napięcia na rynkach pieniężnych, a daleki warunek, iż przez cały rok bieżący do 31 grudnia 1908 pożyczka nie może być przedmiotem handlu na giełdzie.

Warunek ten ma zapobiedz subskrypcjom spekulacyjnym. Rząd pruski, wydając tę pożyczkę po kursie 98 1/2 — życzy sobie rzekomo, aby dostała się ona do rąk tych, którzy pragną w niej ulokować swoje kapitały, bez żadnych sztucznych zwyczaj kursu, a tem samem, żeby korzyść z niej wyłącznie tym kołom przypadła w udziale.

Świat giełdowy i bankowy w Niemczech wobec tych wszystkich okoliczności bynajmniej nie jest uciechony tą pożyczką. W sferach tych mówi się już o niej, jako pożyczce biurokratycznej, a głównie zarzuca się rządowi pruskiemu, że wybrał się z nią zupełnie nie w porę. Tego rodzaju długotrwała pożyczka państwa o dobrym i pewnym kredycie, jakien są Prusy, w dodatku na czas dłuższy cztero procentowa, wywiera wielki pociąg na te sfery kapitalistyczne, które pragną zapewnić sobie stały, dobry a pewny dochód; nie ulega więc wątpliwości, że znajdzie ona amatorów — przez to atoli w czasie, w którym i tak już brakuje ruchomych pieniędzy — więcej ich się jeszcze wyścignie z rynków i uwięzi, co znów już odziedziczyć może na stosunki przemysłowe. Nadto zaś stosunkowo wysoka stopa procentowa obciążą znowu znacznie skarb państwowy.

Z kół rządowych odpowiadają na to, że gdyby państwo teraz właśnie nie przystąpiło do zaciągnięcia tej pożyczki — przemysł jeszcze gorzejby na tem wyszedł. Kapitałów, które w niej ulokowane zostaną, może i takby nie uzyskał, nadto zaś nie mógłby otrzymać wielkich inwestycyjnych zamówień, na które pożyczka ta głównie jest przeznaczona. A więc właśnie przez nią otrzymać może nowe pieniądze soki ożywcze.

Tą swoją nową operacją finansową Prusy zerwały na razie, a zerwały z musu — za względu na obecną drożyznę pieniędzy, z danym swoim systemem pożyczek 3- i 3 1/2-procentowych. Wprawdzie już w roku zeszłym zaciągnęły pożyczkę również cztero procentową, lecz była to pożyczka tylko krótkoterminowa, płatna za lat pięć. Obecnie zaś rozchodzi się o pożyczkę długotrwałą. To też nowa ta operacja zdecydowanie bardziej jeszcze dawniejsze pożyczki trzy- i trzy i pół-procentowe. — Wobec wielkiego zapotrzebowania gotówki w ostatnich latach spadły one w kursie bardzo znacznie, obecnie zaś, na samą wieść o wydaniu tej nowej pożyczki o dalsze 1 1/2 procent. Z tem atoli, jak się zdaje, pruskie ministerstwo finansów wcale się nie liczy. Nie liczy się i z tem, że przez tę nową czteroprocentową pożyczkę utrudni bardzo kredyt wszystkim gmin miejskich — a niemniej zapowiedzianą już na wiosnę r. b. nową pożyczką, również czteroprocentową Rzeszy-niemieckiej. W kołach rządowych pruskich spodziewają się widocznie, że już w niedługim czasie ogólna sytuacja finansowa tak się polepszy, iż także inne zapotrzebowania kredytowe znajdą pokrycie. Ze mimo to aż na lat dziesięć ustalono czteroprocentową stopę nowej pożyczki — dowodzi, iż rząd pruski za każdą cenę zapewnić sobie pragnie znaczne fundusze. Za tem przemawia także nieokreślona na razie ogólna kwota nowej pożyczki.

Zaznaczyć tu jeszcze wypada, że o sile kredytowej Prus i Niemiec mylnie u nas wielokrotnie odzywają się zdania. Na finansową ruinę, a chociażby tylko na groźniejsze finansowe kłopoty państwa pruskiego jeszcze się nie zanosi i na tej okoliczności opierać nadzieję, iż ona położy tamę dalszej walce Prus z żywołem polskim, byłoby wprost niedorzecznym złudzeniem. W porównaniu do innych państw Europy, do wysokości swoich budżetów do olbrzymiego swego majątku kolejowego i do zasobów kapitalistycznych swej ludności — dotychczas jeszcze ani Prusy, ani Niemcy nie są zbytnio przeciążone długami. Prusy up, państwo o przeszło 6000 mil kwadratowych i 38 milionach mieszkańców, o budżecie rocznym, przekraczającym znacznie 2 1/2 miliarda marek — mają długów państwowych (wraz z długami kolejowymi) nie spełnia 8 miliardów marek. Długi innych państw Rzeszy niemieckiej wynoszą ogółem około 5 miliardów, długi w spólnie całego cesarstwa, rozporządzającego także własnym, blisko trzy miliardowym budżetem — dochodzą 4 miliardów marek. Razem więc cała Rzesza niemiecka, obejmująca 99000 mil kwadratowych i 60 milionów mieszkańców — z rocznym łącznym budżetem wszystkich państw wysokości blisko 6 1/2 miliarda marek — obciążona jest długiem, wysokości około 17 miliardów marek. Przy wielkich zasobach kapitalistycznych tego państwa, które ilustruje najwymowniej dochodząca do 9 miliardów kwota, złożona w samych tylko Kasach oszczędności — dług to nie jest tak wysoki, iżby mógł być bezpośrednio groźny.

A tem mniej jeszcze w porównaniu z innymi państwami Europy. Długi Francji (wobec przeliczenia 27 miliardów marek, Anglii (bez kolonii) 16 miliardów, Włoch 13 miliardów, Austro-Węgier (razem) także około 13, Rosji 16 miliardów marek.

Niestety, o brak funduszy nie tak rychło jeszcze rozbije się antypolska polityka Prus!

Milliard długu m. Wiednia.

W piątek po południu w burze prezydialnym magistratu miasta Wiednia odbyła się pod przewodnictwem burmistrza dra Luegera konferencja w sprawie pożyczki, którą zaciągnąć ma gmina miasta Wiednia. Konferencja powzięła stanowczą uchwałę zaciągnięcia nowej pożyczki w kwocie 360 milionów koron w drodze tak zwanej ustawy ramowej, która umożliwiłaby do wysokości powyższej kwoty pokrywać pożyczkami wydatki większe.

Nowa ta pożyczka jest ósmą z rzędu, zaciągniętą przez miasto Wiedeń. Pierwsza pożyczka wynosiła 25 milionów reńskich, następna 10 milionów reńskich, trzecia 30 milionów reńskich. Po niej nastąpiła pożyczka wodociągowa na 35 milionów koron, gazowa na 60 milionów, elektryczna na 30 milionów, a wreszcie inwestycyjna na 285 milionów koron. Obecna pożyczka jest największą z dotychczasowych i po zrealizowaniu jej długi miasta Wiednia wyniosą 938 milionów w koron, t. j. prawie miliard, gdy własność gminy oszacowana jest na 912 milionów.

Nowa pożyczka będzie 4-procentową i prawdopodobnie zrealizowana zostanie przez konsorcjum banków wiedeńskich. Wedle urzędowego komunikatu z obrad konferencji wspomniany stwierdził członkowie jej, że na czas najbliższych sześciu lat potrzeba 360 milionów koron na cele inwestycyjne, czego nie można pokryć z bieżących dochodów. Oprocentowanie i amortyzacja tej pożyczki będą pokrywać dochody tej części pożyczki, która zostanie obrócona na cele produkcyjne. Dzisiaj ma sprawę pożyczki załatwić wydział gminny, a w piątek zajmie się nią Rada miasta Wiednia.

W rozmowie z redaktorem pewnego dziennika wiedeńskiego burmistrz dra Lueger oświadczył, że w pierwszym rzędzie pożyczka, mająca być zaciągnięta, zostanie użyta na przeniesienie dwóch koszar za miasto i na wybudowanie nowych budynków dla pomieszczenia wojska po zbiorzeniu obecnych koszar. Dalej chodzi o rozwiązanie kwestji sprywatyzacji, a mianowicie o zaopatrzenie miasta w tanie mięso i tanie węgiel. Wreszcie idzie szereg inwestycji innych, jak gazowa, elektryczna, budowa szpitala jubileuszowego itd.

Jak widzimy, Wiedeń nie waha się przed miliardowym długiem, kiedy chodzi o inwestycje. Jest to zgodne z zasadami ekonomii społecznej, wedle których na przedsiębiorstwa, z których korzystają dalsze pokolenia, zaciągane bywają pożyczki, ażeby ciężar wydatków ponosiła także i przyszłość korzystająca z owych inwestycji w całej pełni. — A powtóre inwestycje, jako rzeczy produktywne, same spłacają, zaciągnięty na nie dług i dają nawet ponadto dochody.

Kronika.

Kraków, 7 stycznia.

Postowie demokratyczne na Kotlewie. W niedzielę o godz. 8 wieczór przybyli wszyscy uczestnicy zgromadzenia postów demokratycznych, obradującego w krakowskiej sali Rady miejskiej, zaproszeni przez prezesa Izby Rękodzielniczej, p. Kosobuckiego, do sali cechu rzemieślniczej na Kotlewie. Starsi cechów krakowskich i przedstawiciele świata rękodzielniczego i przemysłowego, witali gości u wejścia i zaprosili do zastawionych stołów. Wśród ożywionej pogawędki, podczas której goście zamienili się na gospodarzy, zabrał głos radca Piotr Kosobucki. Wyraził on wdzięczność dla uczestników obradującego w Krakowie zgromadzenia, że odwiezli rękodzielców i przemysłowców w ich domy. Po raz pierwszy się zdarza, że w miejscu tem rękodzielcy krakowscy goszczą tak licznie zebranych przedstawicieli demokracji polskiej z Sejmu i parlamentu wraz z prezesem Koła polskiego. Rękodzielcy uważają sobie to za wielki zaszczyt i zapowiedzi nowego zwrotu, jaki dokonuje się w opinii publicznej kraju. Mieszkaństwo krakowskie, którego rdzeniem był stan rękodzielczy, dawało dowody swojego patriotyzmu, z bronią w ręku broniąc murów tego miasta i stając w obronie ideałów narodowych. Mieszkaństwo to było zawsze demokratyczne i dzisiaj cieszy się, że stronnictwa demokratyczne przez łączenie się do spraw wspólnych, pomagają idei demokratycznej do zwycięstwa. Mowca wymienił kilka, najbardziej pięknących spraw rękodzielców i prosit o zaangażowanie się nimi, poczem wniósł toast na cześć demokratycznych postów polskich, w ręce prezesa Koła, p. Głabińskiego.

Prezes Głabiński w pięknym przemówieniu podniósł doświadczonego patriotyzm mieszczanstwa krakowskiego, zapewniał o przychylności społeczeństwa polskiego dla podniesienia stanu mieszczańskiego, którego znaczenie społeczne i ekonomiczne nie może być zaprzeczane. Zapewniał też, że sprawy rękodzielców i przemysłowców krakowskich, zawsze łączną będą ze strony postów polskich gorliwość i poparcie. Toastem na cześć mieszczaństwa krakowskiego, w ręce prezesa Kosobuckiego, zakończył, żywymi darzonymi okłaskami, przemówienie swoje przez Głabiński.

Uczestnicy zgromadzenia, urządzonego w ostatniej dopiero chwili, żalowali bardzo, że nie mogli bliżej zabawić w towarzystwie przedstawicieli przemysłowców sfer krakowskich. Gościna w sali cechu rzemieślników na Kotlewie trwała zaledwie godzinę, — ale i ten czas wystarczył, aby posłowie najmlodsze z tego pobytu wśród mieszczan krakowskich wynieśli wspomnienie.

Wspólna uczta uczestników zgromadzenia demokratycznego w Krakowie odbyła się w niedzielę w najniższej sali starego teatru. Zamiejscowi goście swładali przedewszystkiem odrestaurowany w tak pomyslowy i oryginalny sposób gmach, wyrażając się z wielkim uznaniem dla artysty i wykwalifikowanego smaku, z jakimi urządzono salę koncertową, wystyl i t. d. Do zastawionych stołów zasiadło przeszło 60 osób. Miejsce honorowe zajęło prezydent wiece z prezesem Rayskim, wiceprezydentem m. Lwowa drem Rutowskim i prezesem stronnictwa narodowo-demokratycznego, drem Janem Pawlikowskim. Do stołu biesiadnego zasiadli między innymi redaktorzy „Słowa Polskiego” pp. Zygmunt Wasilewski i dr Grabski, którzy brali także udział w agrażamowaniu postów demokratycznych.

Szereg toastów, których treść obracała się w kole myśli politycznych, jakie wyłożyły się na zgromadzeniu poprzednim, rozpoczął prezydent Leo, wnosząc kijem na pomysłność Unii stronnictw demokratycznych w ręce prezesa Koła polskiego, p. Głabińskiego. W dłuższym przemówieniu podniósł poseł Głabiński doniosłość konsolidacji stronnictw demokratycznych i wniósł toast na cześć lewicy sejmowej w ręce jej prezesa p. Albina Rayskiego, który zaznaczył, że myśl tej konsolidacji

wyšla z pośród demokracji krakowskiej, która złożyła przez to dowód wielkiej dojrzałości politycznej. Zakończył toastem na cześć prezydenta m. Krakowa dra Lea.

Z właściwą sobie swadą krasomówczą pił poseł Rutowski na cześć i pomysłność ludu polskiego w ręce obecnych postów ludowych. Dr Adam Doboszyński wniósł toast na cześć Unii demokratycznej w Kole Polskiem i w ręce jednego z jej prezesów, dra Germania, który odważem się toastem na pomysłny rozwój demokracji krakowskiej, adresując swój toast w ręce prezesa Polskiego stronnictwa demokratycznego, dra Ernesta Bandrowskiego.

Toastem na pomysłność narodowej demokracji odpowiadając, zaznaczył dr E. Bandrowski, jakie wspomnienia łączy demokracja krakowska z nazwiskiem Pawlikowskim i dlatego toast swój wniósł w ręce prezesa stronnictwa narodowo-demokratycznego, dra Jana Gwalberta Pawlikowskiego. W dalszym ciągu na cześć ludu polskiego pił dr Jan Pawlikowski, na co poseł Maślanka odpowiedział toastem na cześć Unii demokratycznej. Poseł Maślachowski wniósł zdrowie wszystkich stronnictw demokratycznych, poseł Tomaszewski pił na pomysłny rozwój prasy demokratycznej w ręce redaktorów „Słowa Polskiego” i „Nowej Reformy”. Szereg toastów zakończył poseł Battaglia staropolskim „Kochajmy się”.

Wśród żywej rozmowy, w pięknym wespłynie przy czarnej kawie i cygarze prowadzonej, spędzili uczestnicy towarzyskiego zebrańca jeszcze chwilkę. Rozmowa dotyczyła głównie spraw bieżącej polityki.

W niedzielę odbył się w salach prezydenta miasta raut, którym państwo Leowie podejmowali uczestników zgromadzenia poselskiego.

† Jan Kwiatkowski, radca miejski, zmarł wczoraj w Krakowie.

S. p. Jan Kwiatkowski urodził się w roku 1843 w Krakowie. Ukończył tu dawną akademię techniczną i poświęcił się zawodowi kupieckiemu, wstąpiwszy do księgiarni Wiltów. W roku 1863 stanął w szeregu narodowych wraz z trzema swoimi braćmi, z których dwaj poległ w walce. S. p. Jan wstąpił do oddziału Langiewicza i brał kilkakrotnie udział w potyczkach. W bitwie pod Młechowem został wzięty do niewoli i więziony był przez rok w cytadeli w Orle, poczem zesłany został na Sybir, gdzie przebywał przez 4 lata. Ułaskawiony wrócił w roku 1868 do kraju i założył handel węglem, który do końca życia prowadził.

Zmarły czynny brał udział w życiu publicznym naszego miasta. Pod egidą Tad. Romanowicza zdobył mandat do Rady m. Krakowa, który przez lat pięćnaście przeszło piastował, pracując na tem stanowisku bardzo gorliwie. Zasiadał także w wydziale Izby handlowej, w Towarzystwie Tatzańskim, gdzie był wiceprezesem, w Towarzystwie strzeleckim i w wielu innych instytucjach. Szczególnie energiczną była jego działalność w kongregacji kupieckiej, której był podstarzym.

Zmarły zostawia wdowę, syna i cztery córki kate: Tłehow, żonę artysty-malarza, Chmielarzykównę, żonę adwokata, Horainową, żonę sekretarza sądowego i Sznajdrową, żonę lekarza.

Pogrzeb odbędzie się w środę o godzinie 2 po południu w domu przy alcy Zwierzynieckiej 1. 19.

Z powodu śmierci s. p. Jana Kwiatkowskiego, na gmachu magistratu i Izby handlowo-przemysłowej, wywieziono żałobne chorągwie.

Stary kongregacji kupieckiej radca Henryk Schwarz ogłasza następujące pismo: „Upraszam wszystkich pp. kupców krakowskich, aby dla uczczenia pamięci wielce zasłużonego kupca i obywatela, a podstarszego kongregacji kupieckiej s. p. Jana Kwiatkowskiego, w dzień jego pogrzebu, t. j. jutro, w środę 8 stycznia o godz. 2 wpół do 2 do godz. 4 wpół do 4 sklepić swoje zamknięte zechcieli, a personalnie przez ten czas, dla wzięcia udziału w pogrzebie, od zajęć zwolnić. Członkowie kongregacji kupieckiej zechcą zebrać się jak najliczniej o godzinie trzy kwadrans na 2 przed domem żałoby 1. 19 przy alcy Zwierzynieckiej, celem gremialnego wystąpienia za trumną podstarszego”.

Prezydent Stowarzyszenia kupców i młodzieży handlowej w Krakowie zaprasza wszystkich członków do korporacyjnego wzięcia udziału w pogrzebie długoletniego i bardzo zasłużonego członka Stowarzyszenia, s. p. Jana Kwiatkowskiego, który się odbędzie dnia 8 b. m., o godzinie 2 po południu. Członkowie Stowarzyszenia zechcą zebrać przed pogrzebem w lokalu Stowarzyszenia przy ul. Wolskiej o godzinie 3 kwadrans na 2 po południu, skąd wyruszą gremialnie pod sztandarem Stowarzyszenia pod dom żałoby.

Z ubiegłych dwóch świąt, onegdajszej niedzieli i wczorajszego święta Trzech Króli należy zanotować kilka szczegółów. Mianowicie mroz był przytłumiony, do zupełnej jednak odwilży nie przyszło, a wczoraj pod wieczór znowu się zwiększyło i mroz doszedł do 8° Reumura.

Karnawał, który zapowiada się w bieżącym roku nadzwyczaj ożywiony, w ubiegłych dwóch dniach świąt znalazł wyraz w całym szeregu zabaw w domach prywatnych i różnych stowarzyszeniach; z tych ostatnich bardzo dobrze powiódł się Raut Japoński, urządzonej w niedzielę staraniem Towarzystwa „Eleftery”, zabawa, przy której w myśl zasad stowarzyszenia, nie wypito ani jednej kropli, pod jakąkolwiek formą, alkoholu. Dalej bawiono się ochoczo w „Ognisku”, stowarzyszeniu lekarzy i litografów, w dniu tym odbyło się też kilka wspólnych zebrań, przy „opłatkach” spędzili kilka przyjemnych chwil. Wczoraj, w święto Trzech Króli, odbył się „opłatek” w „Ognisku” stowarzyszeniu nauczycielskiem i w polskim Kole katuszowem — przy liczny udział uczestników.

Zarówno teatr miejski, jak wszystkie inne przybytki rozrywek publicznych cieszyły się też przez ubiegłe święta nadzwyczajną frekwencją.

Dzisiaj, we wtorek, od rana pada gęsty śnieg, który umożliwi znowu przesną sanna, na którą cieszą się liczni rozrywki tej amatorowie.

Wiadomości osobiste. Dawi w Krakowie za krótkoterminowym urlopem znany krytyk i powieściopisarz p. Antoni Szygietyński, profesor warszawskiego konserwatorium.

P. Mieczysław Horbowski, profesor konserwatorium, po dłuższej wycieczce do Paryża i Mediolanu, podjętej w celach artystycznych, powrócił do Krakowa.

Zapis na Towarzystwo im. Marcinkowskiego. Zmarł w Krakowie dnia 23 listopada 1907 roku profesor tartopolskiego seminarium nauczycielskiego, s. p. Marceł Lewiński, zapisal testamentem cały swój majątek Towarzystwu w pomocy naukowej im. Marcinkowskiego w Poznaniu. Sąd powiatowy cywilny (oddział XVI) w Krakowie wezwał już zarządcę majątku spadkowego, p. Józefa Gebharda, dyrektora seminarium

nauczycielskiego męskiego w Kątach, ażeby zawiadomił wspomniany sąd, kto zastępuje wymienione towarzystwo, albo przedłożył sam pełnomocnictwo, celem ostatecznego podjęcia spadku na rzecz Tow. im. Marcinkowskiego.

Z Towarzystwa muzycznego. „Requiem” Verdiego wypełnił program najbliższego koncertu Towarzystwa muzycznego, który odbędzie się w piątek dnia 10 b. m. W wielkopomnym dziele, napisanym po śmierci poety Włoch, Sonzogna, dotarł Verdi do wyżyn, na których stał Mozart w swojej Mszy żałobnej. Tragizm żalu skojarzył się w nim z anielską pięknością melodyki włoskiej. Potężniejsze w wyrazie, wyższe w środkach artystycznych od „Aidy”, jest „Requiem” punktem zwrotnym w twórczości Verdiego, zarazem jego arcydziełem.

W koncercie, do którego od dłuższego już czasu robi Towarzystwo muzyczne sumienne przygotowania, wczora dnia, jako solisci, śpiewacy polscy: pani Kamińska-Latoszyńska, znana w Warszawie śpiewaczka koncertowa o ujmująco pięknym głosie; panna Anna Michel, uczennica prof. Broche’a w Paryżu; tenor P. A. J., (tętn prof. Horbowskiego) i p. Alfred Langer, basista opery w Lublanie.

Z teatru miejskiego. „Dla szczęścia”, dramat w 3 aktach Stanisława Przybyszewskiego, powraca na scenę krakowską po dziesięciu latach nie gra. Obsadę tworzą pp. Solska, Ordon-Sosnowska, Solski i Milewski. Pierwsze przedstawienie w sobotę dnia 11 bm. Wieczór uzupełni „Stypa”, komedia w 1 akcie Dyka, tłumaczona z czeskiego. „Jadzia wdowa” Ruszkowskiego grana będzie na srodkom popularnym przedstawieniu. We czwartek po raz ósmy „Narzędziona w depozycie”.

Z krakowskiego urzędu pośrednictwa pracy. Kierownictwo krakowskiego urzędu pośrednictwa pracy komunikuje:

W ostatnich czasach więcej niż lat ubiegłych rozpoczął się znowu odpływ robotników sezonowych do Prus. Robotnicy ci mają bez kontraktów i bez informacji, a ponieważ obecne zapotrzebowanie robotnika rolnego jest jeszcze minimalne, wskutek tego robotnicy na razie zajęcia znaleźć nie mogą. Od paru dni w Mysłowicach około 500 robotników daremnie wyczekuje pracy. Na podstawie informacji, przesłanych przez pruskie graniczne urzędy, okręgowy urząd pośrednictwa pracy w Krakowie ostrzeżenie ludność przed masowym wychodźstwem na roboty polne do Prus w obecnej porze.

Z Rady Rządu w Krakowie. W d. 30 i 31 grudnia odbyły się wybory do Izby Rządu w Krakowie. Wybrani zostali pp.: dr Samuel Tilles, dr Izidor Deiches, dr Ignacy Landau, dr Ignacy Lauer i Juliusz Schönwaster z Koła I, pp. Abraham Dentcher, Henryk Heumann, Emanuel Blankstein, M. Jonker i S. L. Adisfeld z II Koła, tudzież pp. Abraham Margulies, Gedalje Langrock, H. M. Gross, Juda Birnbaum i Samuel Landau z III Koła. Nadto wybrano 24 członków Komisji, powołanej do wymierzania podatku wyznaniowego oraz 30 młózwofanania, którzy razem z całą Radą wyznaniową mają dokonać wyboru rabina gminnego.

Ukonstytuowanie się nowej Rady wyznaniowej nastąpiło w dniu 6 b. m. — Prezydentem gminy izraelskiej wybrany został ponownie dr Samuel Tilles, I wiceprezesem dr Rafał Landau, a II wiceprezesem p. Abraham Margulies również ponownie.

Z Podgórzca. Zarząd Czytelni imienia Kilińskiego w Podgórzu donosi, że odczyt p. J. P. p. t.: „Działania nieszczęsa na morzu” odbędzie się dnia 10 b. m. o godzinie 7 wieczór.

Z kraju.

Wadowice, 6 stycznia. (Wybór burmistrza.) Dnia 4 bm. Rada miasta wybrała burmistrzem dra Opydę, Asserami wybrano pp. Nartowski i Grzybka.

Pozar. Piszą nam ze Świątnik Górnych: W noc z 4 na 5 b. m. o godzinie 1:30 wybuchł pożar w domu p. Franciszka Kotarby i zniszczył dom mieszkalny i stojący obok stodołę. Sześć osób, pograżonych we śnie, zbudził dopiero wiskający się do pokojów dym, tak, że z trudem zaledwie zdolali uciec ze stojącego już w płomieniach domu. Oderwane cegły komina przywały 9-letniego chłopca i p. Władysława K., który z niezwykłym poświęceniem się ratował pałacy się budynek. Oba odwieziono do szpitala. Straż pożarna, mimo dzielnej obrony, nie mogła ugasić ognia z powodu braku wody, gdyż nawet w silkwach tworzył się lód. Przyczyna pożaru dotąd nie wiadoma.

Przemysł, 6 stycznia. (Obchód ku czci Wincenego Pola. Troje dzieci w płomieniach. Kurs oficjantów pocztowych. Kurs hodowlany.) Spóźnilim się trochę z obchodem rocznicy urodzin Pola. W każdym razie jednak, choć dość późno po innych miastach — to i Przemysł uczcił tę rocznicę. Zastaga inicjatyw należy się tutaj szemu Koła pań T. S. L. Odbyło się zebrańie przedstawicieli towarzystw polskich, na którym wybrano komitet obchodowy. Dotychczas nakreślono w głównych zarysach program obchodu, który odbędzie się 15 albo 22 stycznia.

Straszny wypadek poparzenia przez ogień trójga dzieci zdarzył się tu przy końcu ubiegłego miesiąca. W sobotę 28 grudnia stróżowa Z. Wesolowska wychodząc wieczorem do miasta zamknęła izbe pozostawiając pod kuchnią płonący ogień. W izbie znajdowało się troje dzieci, z których najmniejsze, dwuletni chłopczyk otworzył drzwiczki pieca, wyjął główne i począł się nią bawić. Od główni zajęły się sukienki i nieszczęśliwie dziecko w kilka chwil później stanęło w płomieniach. Widząc to najstarsza jego sześcioletnia siostra pospieszyła bratu na ratunek, ale w kilka chwil i ona stanęła w płomieniach. Wtedy srodnią pospieszyła rodzeństwu z pomocą, lecz i na niej zajęła się sukienka. Tymczasem na krzyk dzieci nadbiegli sąsiedzi, pogasiли na nich ubranie i udzielili im pierwszą pomocy, poczem odwieziono je do szpitala, gdzie najstarsza zmarła w dwa dni później wśród bolesnych meczani. Pozostali przy życiu dwójce dzieci ma się dziś znacznie lepiej.

Kurs oficjantów pocztowych rozpoczął się w Przemysle 2 b. m. Kurs otwarł przemówieniem na cenzelnik poczty p. Czacika. Na kurs, który trwał będzie przez 3 miesiące, przybyło 8 oficjantów i 4 oficjantki. Po ukończeniu kursu odbędzie się egzamin w obecności delegata dyrekcji lwowskiej. Z dorocznie odbywających się tu kilka zjazdów powiatowych Kół rolniczych, pierwszy odbędzie się w dniach 13, 14 i 15 b. m. Ze zjazdem połączony będzie kurs hodowlany. Program zjazdu obejmuje następujące wykłady: Legitymacje i ich znaczenie. Podatek domowo-klasowy. Chów i żywienie krowy mlecznej (insp. Bankowski). Chów drobiu (p. Stasiniewiczowa). Chów królików (p. Olzowski). Uczestnicy z poza Przemysla otrzymają woine mieszkanie na czas kursu.

Ze świata.

† **Ka. biskup Stefan Zwierowicz.** Z Sandomierza donoszą depesze, że w dniu 4 bm. zmarł tam nagle na chorobę serca biskup Stefan Zwierowicz. W kościele polskim wiadomość o śmierci s. p. biskupa Zwierowicza wywołała szczyry i głęboki żal, zmarły bowiem należał do najzasłużniejszych dostojników kościoła w Królestwie Polskiem, do rzędu tych mężów sprawy narodowej, którzy padli ofiarą przesładowania i wygnaniu odpokutować mieli obronę praw kościoła i narodu.

Urodzony w roku 1842 w powiecie białskim, gubernii grodzieńskiej, nauki gimnazjalne pobierał w Białymstoku. W r. 1861 wstąpił do seminarium duchownego w Wilnie, skąd udał się do akademii duchownej, którą ukończył ze stopniem magistra św. teologii. Wyświęcony w r. 1867, w trzy lata potem został profesorem seminarium w Wilnie, a w kilka lat później prefektem oraz członkiem komitetu egzaminacyjnego przy wileńskim okręgu naukowym, następnie inspektorem, w końcu rektorem seminarium wileńskiego. Spełniając kolejno obowiązki proboszcza parafii św. Rafała w Wilnie, dziekana wileńskiego, kanonika gremialnego kapituły wileńskiej, s. p. ks. Stefan Zwierowicz po śmierci ks. biskupa Zdanowicza w roku 1897 objął administrację diecezji wileńskiej, sprawując w niej rzadę pełne poświęcenia i zyskując miłość ogólną społeczeństwa całego. W roku 1902 pozabawiony, podobnie jak dzisiejszy biskup tej diecezji ks. biskup Ropp, odpowiedzialnego tego stanowiska, s. p. biskup Zwierowicz zmazany był udać się do Twaru. W kilka jednak miesięcy potem, po śmierci ks. biskupa Sotkiewicza, w grudniu 1902 r. został biskupem sandomierskim i na tem stanowisku dokonał chwalebego żywota, otaczany czcią, miłością i przywiązaniem całej diecezji. Cześć jego pamięci!

Zmiana general-gubernatora warszawskiego. Do „Słowa Polskiego” donoszą z Warszawy: Krążąca od dawna pogłoska o dymyjsji general-gubernatora Skałłona potwierdza się. Ostatecznym powodem ustąpienia jest antagonizm pomiędzy Skałłonym a biskupem chełmskim Eulogiuszem w sprawie odzienia Chełmszczyzny.

Miejsce Skałłona zajął na general-gubernator Ustapić a także naczelnik kancelarii general-gubernatora Jacewicz.

Z Warszawy. (Więzienie w ratuszu — Egzekucja. — Ze Sosnowca. — S. p. dr Kryż.)

— Władze żandarmsko-policyjne i ochrana nie ustają w gorliwości ścigania „rewolucyjnych żywiołów”. W tym poćgu charakterystyczną jest ta okoliczność, że, jak zawsze, przedmiotem poćgu są głównie przestępcy polityczni. Policja woli pozwolić ujść pięćdziesięciu bandytom, mordercom i terorystom, niż uronić jednego „politycznego”, którego ochrana podejrzewa o należenie do partji. Rzecz wprost nie do uwierzenia, że tylko pod zarzutem należenia do partji, zarzutem opartym na przesłankach w tym rodzaju, jak wspólne fotografowanie się, lub znalezienie między papierami fotografii jakichś osoby, naraża te osobę na rewizję i często kilkutygodniowe więzienie. Takich aresztowanych, którym zgola nie udowodnić nie można, wziętych z ulicy lub w domu dlatego, że się temu lub owemu szpicliowi policyjnemu z „ochraną” naraził lub wydał podejrzany, jest obecnie w samym ratuszu 347 osób. I wszyscy ci znoszą tam dantejski wprost tortury, skutkiem ciasnoty, brudu i nieobyczajstwa. Stosunki wewnątrz tego powinn być zupełnie niewłażliwe dla „ochran”, a tak jest — nie jest ku zdumieniu Europejczyków i Amerykanów, że Skałłona i jego pomocników.

— Ubiegłej nocy powieszony został w cytadeli 17-letni Stefan Wójcik, skazany przez sąd wojenny na śmierć za zabójstwo rzekomego agenta Gzika w Pabianicach w maju r. z.

— Z Sosnowca donoszą, że w dniu 4 b. m. o godzinie 1 po południu, w pobliżu fabryki Szena w Sosnowcu, do przejeżdżającego właściciela sklepu spożywczego, Jana Leśkiewicza, jakiś wyrostek dał 3 strzały z rewolwera. Leśkiewicz padł trupem na miejscu.

— W Warszawie zmarł dnia 4 b. m. zastępowy lekarz, dr Władysław Kryż, urodzony w r. 1839. Zmarły był uczestnikiem powstania 1863 r. i odniósł w walce ciężką ranę. Od r. 1870 był ordynatorem szpitala na Pradze i lekarzem kolei nadwiślańskiej. W dziedzinie szpitalnictwa warszawskiego położył zasługi, jako jeden z najhumanitarniejszych i najbardziej zawodowi swemu oddanych pracowników.

List posta Coniego. Od posta Battaglii otrzymaliśmy odpis listu, wystosowanego do niego przez przewodniczącego klubu postów włoskich w parlamencie austriackim, Henryka Coniego. W liście tym pos. Conci dziękuje za wyrazy sympatii, nadsyłane mu przez polskie gminy, stowarzyszenia, zebrańia i osoby prywatne za jego wystąpienie w parlamencie w znanej dyskusji nad projektem wyłączenia i podnosy, że także Włosi trzynicy podobnie jak Polacy, walczą muszą przeciw pangermanizmowi.

Dwa miliony ludności w Wiedniu. Oddział statystyczny magistratu wiedeńskiego ogłosił, że według jego obliczeń ludność miasta Wiednia wynosiła w dniu 31 grudnia 1907 r. 1,999,919 osób. Ponieważ przeciętny dzienny przyrost ludności wiedeńskiej wynosi 116 osób, więc w dniu 1 stycznia b. r. liczb ludności m. Wiednia przekroczyła dwa miliony. Naturalnie jest to wynik teoretycznego obliczenia, gdyż od dnia 31 grudnia 1900 r. nie było spisu ludności. Przez Wiednia znajduje się jeszcze 5 miast na świecie o ludności powyżej 2 milionów, a mianowicie: Londyn, majacy 4,758,218 mieszkańców, Nowy Jork 4,285,435, Paryż 2,722,731, Chicago 2,486,441, Berlin 2,094,269.

Mrozy. Z Wrocławia telegrafują: W okolicy Wrocławia, z powodu mrozu, znalazł śmierć 90 osób.

Zatonicie żaglowca. Z Rżeki telegrafują: Z powodu wielkiego wichru bora zatonił żaglowiec, na którym znajdowało się 9 osób. Wystany na pomoc okręt nie zdołał już nikogo uratować.

Nowy Kuba rozpruwacz. ale dopuszczający się zbrodni na dziecicach, wystąpił w Hamburgu. Jak donosi telegram, — wczoraj popołudniu nieznanu 20-letni mężczyzna zadał 4-letniej córcece malarza Mihielgo ranę na 8 cm. długą w podbrzusze, wykazującą podobieństwo do okaleczeń, zadanych dziewczętom w Berlinie w lipcu 1907 roku. — Dziewczynka zmarła skutkiem rany. Według urzędowego zbadania, zraniona nie została nadużyta seksualnie. Sprawę nie wykryto.

Tragedya w Olsztynie. Akt oskarżenia przeciw kapitanowi Goebenowi jest już wypracowany. Rozprawy przeciw Goebenowi i Schönebeckowej nie będą połączone. Jak donosi „Berliner Lokal-Anzeiger”, ojciec Schönebeckowej, która jest obłąkana, znajdo-

wał się przez pewien czas w zakładzie dla obłąkanych w Zgorzelcach.

Skutek procesu Hardeny. Pisma junkierskie po zasądzeniu Hardeny z tryumfem głoszą, że rewelacja jego, ogłoszona w czasopiśmie „Zukunft” były zmylemione. Tymczasem urzędowa sfera już pośrednio uznała ich prawdziwość, przynajmniej częściową. Oto w oddziałach gwardyjskich, jak donoszą z Berlina, w sposób „dykretny” podczas nauki o służbie żołnierza, a zwłaszcza rekruki bywają przez kapitanów potuczani o niebezpieczeństwach homoseksualizmu. To jest fakt, który chyba nie przemawia przeciwko Hardenowi, a w tym wypadku „post hoc” jest widocznie „propter hoc”.

Jedna z wielu. Przed niejakim czasem w pomieszczeniu Lewandowskiego w Berlinie został zastrzelony porucznik Schmid. Ponieważ wówczas władze sądziły, że Schmid, jak to zeznał Lewandowski i jego żona, padł ofiarą przypadku, czy własnej nieostrożności, sprawa została ubita. Obecnie okazało się, że Schmid zastrzelił Lewandowskiego, przekonawszy się, że Schmid był kochankiem jego żony. Lewandowski został uwięziony. — Jak donosi telegram z Berlina, przeciw Lewandowskiej wpłynęło było wiele doniesień o oszustwa. Wydawała ona wielkie sumy na stroje, które zdobywała w drodze pożyczek. Po katastrofie udała się do rodziców Schmidy, którym sprawę przedstawiła w fałszywym świetle.

Motył na wysokości 2000 metrów. W dzieło o swoich podróżach napowietrznych, wydanem obecnie w Lipsku, pisze profesor dr Poeschel, że podczas jednej ze swoich podróży balonem w Królestwie Polskiem spotkał ponad Rypinem na wysokości 2000 metrów motyla. Dr Poeschel zaznacza, że motyl nie dostał się na tę wysokość, porwany prądem wznoszącym się w górę balonu, gdyż balon bardzo powoli podnosił się. Wkrótce po dalszym wzniesieniu się jeszcze o 250 metrów, spotkał niemiecki aeronauta drugiego motyla.

Operacja na wzburzonym oceanie. Na parostaku angielskim „Pannonia” w pierwszym dniu podróży do Nowego Jorku, lekarz okrętowy, dr J. Orr, przyszedł do kapitana i oświadczył mu, że jeden z podrózników, kupiec szkocki, Luce, chory jest na zapalenie ślepej kiszki i że operacja jest konieczną dla uratowania pacjenta życia. Falę były wzburzone, więc kapitan dla uspokojenia ich rozkazał zatrzymać okręt i wyłać na morze pewną ilość beczek oliwy. Lekarz przystąpił do operacji, która powiodła się zupełnie, ale po dokonaniu jej dziełny eskulap zemścił z wyłączenia nerwów. Podczas operacji leczył się masaż z każdą chwilą, po której znowu wzburzone fale zaczęły mijać okrętem i ten niepokój wyczerpał jego siły. Kupiec miał się już dobrze, gdy okręt zawinął do Nowego Jorku, gdzie wkrótce odzyska zupełnie zdrowie.

Skrypcy Isayea. Rzeczoznawca z dziedziny instrumentów muzycznych, A. F. Lehmann, podał w „St. Petersburger Zeitung” kilka szczegółów o skrypcach Stradivarius, skradzionych Isayewi podczas koncertu w Petersburgu dnia 15 grudnia u. r. Skrypcy te mają nazwę w literaturze „Herules” i zostały budowane przez Stradivarius pomiędzy 1700 a 1725 r., a więc w epoce rozkwitu działalności tego mistrza. Dnia 15 grudnia grał Isayea na skrypcach Guarnieriego. Jak wszyscy wieley skrypcystów, Isayea wozi z sobą dwie skrypcze, Stradivariusia i Guarnieriego. Można powiedzieć na pewno, że artysta rychnie odręcznie grał skrypcze, wszystkie bowiem skrypcze Stradivarius są zarejestrowane i na nie każdy lepszy handlarz instrumentów muzycznych w Rosji zostają już zarejestrowane. Znaczne skrypcze Stradivariusia za czasów Aleksandra I, który je kazał nabyć dla siebie w Paryżu. Znajduwały się one z początku w Ermitażu, później atoli oddano je do użytku pierwszemu skrypkowi orkiestry nadwornej, który atoli nie umiał ich oćenić. Pownego dnia wydał je ktoś z szafy orkiestry, gdzie były przechowywane. Później oddano je w Berlinie i odkupiono za 6 rmbli. Niestety jakiś pomyślowy wywalcaza specjalnego lakiery odnowił je, to jest wylakerował, i niezrównane skrypcze straciły swój ton bezwzornie.

Ze stowarzyszeń.

Klub urzędników poczty i telegrafu w Krakowie odbył doroczne walne zgromadzenie 4 bm. — Prezes p. Smoleński poświęcił wspomnienie posulterne zmarłym członkom s. p. Drebrzyńskiemu, Górcie i Kajetanowiczowi. Członkowie klubu przez powstanie dali wyraz czci dla pamięci zmarłych, którzy oddali niepospolite zasługi około rozwoju klubu. — Sekretarz klubu p. Krudowski zda sprawozdanie z czynności wydziału za rok 1907, a p. Worobel sprawozdanie kasowe za rok ubiegły, które zamknęto nadwyżką około 400 koron. W dłuższym przemówieniu złożył sprawozdanie biblioteczne p. Kante, uwidamiając zgromadzonych, że biblioteka klubowa powiększyła się w roku ubiegłym o przeszło 200 tomów. Na wniosek dyrektora poczty p. Billińskiego uchwalono jednomyślnie serdeczne podziękowanie członkowi wydziału za ich nad wyraz staranna i zmaudną pracę dla klubu. Na wniosek p. Kopytkiewicza uchwalono również jednogłośnie absolutorium członkowi wydziału z czynności oraz przedłożenia kasowego. Na wniosek sekretarza klubu uchwalono jednomyślnie wybrać ponownie prezesem na następną dwulecie dotychczasowego prezesa p. Smoleńskiego. Do wydziału wybrano pp. Kaszyckiego Józefa, Kanteego Kazimierza, Mikulskiego Aleksandra, Miszkę Józefa, Millera Józefa, Orzełskiego Maryana, Radewicza Mieczysława i Stocha Stanisława. Skład komisji skontrolującej: pp. Czerny, Stano i Witeszczyk.

Zmarli. Katarzyna z Podrązekich Musilowa, żona emer. dyrektora tramwajów, zmarła onegdaj w Krakowie.

Dr Józef Zuliński, uczestnik powstania polskiego z r. 1863, b. profesor seminarium nauczycielskiego, zmarł we Lwowie.

Skladki. Na legat im. Wyspiańskiego złożono 41 K, zebrane przez p. Taczylowską za programy na koncert w pensjonacie „Warszawiaków” w Zakopanem.

Na szkole polska w Halenowie złożył A. T. 5 K, zebrał w towarzystwie.

Uniwersytet ludowy im. Mickiewicza. Wśród wykładowców, Tadeusza Pazdanowskiego, „Patriotyzm w literaturze polskiej w pierwszej połowie XIX stulecia.

W czwartek wykład p. Heleny Radlińskiej: „Polska średniowieczna na sie dziejów politycznych”.

Repertuar teatru miejskiego. We wtorek: „Maj idealny”. We środe: „Jadzia wdowa”. We czwartek: „Narzędziona w depozycie”. W piątek: „Dla

Krakowski Kalendarzyk Kolejowy... jest najpożytejszym i niezbędnym dla każdego...

Mieszkanie. 3 eleganckie, duże, suche pokoje, z wodociągami...

W Zakopanem w willi „Laura“, przy ulicy „Chramcówki“ niedaleko od kolei...

Garderoba dziecięca. Jedyny polski журнал dla dzieci z dodatkami...

Antyczne. rami wspaniale rzeźbione (dęże). Garnitur (antyki) inkrust. Stolik z brązu inkrust. porcelana...

RESTAURACJA HOTELU „VICTORIA“ w Krakowie, ul. Zwierzyniecka 6, 206 6 12 poleca...

Oryginalne wina stołowe węgierskie i austriackie. Piwo obojętne, piłznieńskie i portery...

WINO! Dalmatyńskie, naturalne czerwone litr po 44 halercze...

„CRACOVIA“ Pierwszy Krakowski zakład czyszczenia i frotowania podłóg, urządzeń mieszkalnych...

Proszę zadać gratis i franko mego bogato ilustrowanego cennika...

Hennolina roślinny wyciąg, barwi włosy trwale, przywraca stopniowo kolor od blond do najciemniejszych...

„CHRYZIS“ Wszystkie dotychczas znane i sumie reklamowane środki „na porost włosów“ są mieszaniną nastojów spirytusowych z korzeni lopianu...

K. ZIELIŃSKI OPTYK I MECHANIK, Kraków, A-B 39. poleca obficie zaopatrzone magazyny wyrobów optycznych i mechanicznych...

Zamiast niemieckich i innych wątpliwego pochodzenia żądajcie wszyscy polskiej pasty do obuwia Hofa i do metali Hofa...

Bank zaliczkowy w Rzeszowie ul. Trzeciego Maja 5, I p., począwszy od 1 stycznia 1908 r. podwyższył stopę procentową od wkładów oszczędności na 6% od sta.

Zakład Pogrzebowy Józefy Nowińskiej-Horakowej w Krakowie, ul. Mikołajska 14, Telefon 248...

Siewniki MŁOCARNIE „Arikola“ nowo ulepszonego systemu z patent. łożyskami panewek do smarowania...

PERFUMY na wagę i we flakonach w kilkudziesięciu różnych zapachach, najmodniejsze: Azur, Gardenia, Ideal, Fleurs d'Amour...

Wyciąg z rozkładu jazdy ważnego od 1-go października 1907 (według czasu środkowo-europejskiego).

Table with train schedules: Odjazd z Krakowa, z Podgórzem i z Podgórzem przystanku; Przyjazd do Krakowa, do Podgórzem i do Podgórzem przystanku.

Najprzedniejsza Herbata Ceylon „Rangalla Ceylon Tea“ pod własną marką ochronną „Palma“...

A. HAWELKA W KRAKOWIE. Cas. i król. Dost. Dworu Austr.-Węg. i król. Grecji.

Księga Zdrowia SIFGE ZDROWIA SIEGIARNIA Polska 178 22 0

Baczność! BYT zapewniony ma każdy u pas i łatwo zarabia koron 18 do 25 tygodniowo...

Poszukuje się agenta zawodowego, inteligent, zdrowego i niealkoholika, z kapitałem 1000 kor.

NIEMA JUŻ ASTMY Żniża natychmiast. Pochwały: Sto tysięcy franków, złoty i srebrny medal...

Ogłoszenie licytacji na budowę. Celem zabezpieczenia robót budowy magazynu solnego wraz ze szpaz ładunkową...

5 K i więcej dziennego zarobku. Towarzystwo domowych robotniczych wykonywać roboty podlegające wycenieniu...

Wiskła R. - Kraków, Plac Maryacki-Filla: ul. Sławkowska 1. Perfumerya, grzebienie, osoblwe szczytki do pielegnowania włosów.

Rutynowany droguista
 obeznany we wszystkich działach, jakoteż w far-
 bak i intensywnych fotograficznych, poszukuje
 posady. Zgłoszenia pod „Rutynowany droguista“
 przyjmje Adm. „N. Reformy“ 439 i 10

Do dóbr Sądowna Wisznia potrzebny
buchalter
 dokładnie opanowany z podwójną rachunko-
 wością gospolarczą i fabryczną.
 Podania z załączeniem odpisów świadectw do
 zarządu dóbr Sądowna Wisznia.
 Zgłoszenia tylko pisemne. Odpis świadectw
 się nie zwraca, nieuwzględnione podania zo-
 staną bez odpowiedzi. 464 i 13

ZAKOPANE
 Jagiellońska 40. Pensjonat Litwinka.
 Otwarty przez cały rok. Pokoje słoneczne, we-
 randa pobudniowo-zachodnia, wodociąg, łazienka.
 Kuchnia higieniczna. Opieka dla kuracjuszy
 troskliwa. Ceny przystępne. 445 i 18

Institutrice française
 donne leçons de français et conversation.
Karmelicka 37, 1er étage,
 de 2 à 5 heures. 420 i 10

Droguerya w Żywcu
 poszukuje pomocnika od 1 lutego. Od-
 pisy świadectw pożądane. 447 i 13

Zaraz tanio do sprzedania
 portyery, dywany, materac włosieny,
 obrazy, naczynie stołowe i kuchenne,
 kosze i różne drobiazgi. Starowislna 12,
 III p. drzwi na lewo. 453 i 2

Kupię realność niewielką, naj-
 chętniej z kilku-
 ma morgami gruntu w mieście powin-
 cyonalnem — Maniawski poste restante
 Kraków. 460 i 13

Wypożyczalnia książek A. Gumplowicza
 (Bracka 5) poszukuje
panienki
 z ukończoną II. lub III. klasą wydzia-
 lową. 456 i 13

Wyborny interes
 Sklep korzenny z trafiką doskonale
 prosperujący, z powodów rodzinnych do
 sprzedania. Wiadomości udzieli p. Leon
 Klag, Sławkowska 11. 448 i 13

Do tańca
 znakomicie, nieznużenie, przygrywa in-
 teligentny pi nista za niską opłatą. Zgło-
 szenia „Muzyk“ post. rest. Kraków. 438

Zmiana lokalu.
 30 Sławkowska 30.

Biurowość technicznych
 oraz Biuro „Czystość“
 (dawniej W. B. Wilkoszewski, Wiślna 8)
 od Nowego Roku przeniesione na ulicę
30 Sławkowska 30.
 Higieniczne czyszczenie mieszkań i fro-
 terowanie posadzek na
rauty, bale, zabawy,
 specjalnym aparatem „Atom“
 wchłaniającym kurz i pył wprost do
 aparatu.
 Zlecenia wykonywa się natychmiast po
 cenach przystępnych.
 Biuro otwarte przez cały dzień.
 30 Sławkowska 30. 450 i 14

Młodzieniec
 inteligentny, przystojny, na stanowisku rzado-
 wem, z braku znajomości pragnie tą drogą po-
 znać panie, młodą, przystojną, w celu matry-
 monialnym. — Odpowiedni posag wymagany.
 Rzecz traktuje na serio. Drskrecya zapewnio-
 na słowem honoru. Listy pod „Los szczęścia 24“
 przyjmuje do dni 8 Administracya „Nowej Re-
 formy“. 465 i 13

Dla Myśliwych!
 Do sprzedania z powodu wyjazdu najdalej do
 15 stycznia wspaniała kolekcya rogów zwie-
 rzęcych (jelenie, sarna, kozie) oraz piękna gło-
 wa dzika. Niektóre okazy bardzo cenne dla
 myśliwych. — Tamże futro myśliwskie z bia-
 łych wilków zupełnie nowe do sprzedania. —
 Henetowa, wdowa po c. k. starszym weteran.
 Zwierzyniecka 28. II p. 455 i 9

Kandydat adwokacki
 (katolik) z 4-letnią praktyką poszukuje posady
 w Krakowie lub na prowincyi od 1 marca. —
 Zgłoszenia listowne pod 446 przyjmje Admi-
 nistracya „N. Reformy“. 446 i 13

Zwyczajne Walne Zgromadzenie
 Członków Towarzystwa kredytowego
 w Zabnie
 Stowarz. zarej. z ograniczoną poręką,
 odbędzie się we wtorek dnia 14 sty-
 cznia 1908 o godzinie 3-iej po południu
 w biurze Towarzystwa z następującym
 Porządkiem dziennym:
 1. Przedłożenie zamknięcia rachunków
 za rok 1907 i udzielenie Dyrekeyi
 absolutoryumu.
 2. Wnioski co do rozdziału czystego
 zysku.
 3. Wnioski Członków,
 na które to zgromadzenie zaprasza P. T.
 Członków
Dyrekeya.
 Salomon Salpeter
 przewodniczący.
 467

MAGAZYN HENRYKA SCHWARZA
 Kraków, Grodzka 13, Tel. 43.
 poleca
na Karnawał
 odpasowane suknie tiulowe, koronkowe, malowane. — Okrycia
 wieczorowe, Futra.

Na Batorego 25. I. p. na prawo
 są do wynajęcia pokoje umeblowane,
 słoneczne, frontowe, z całkowitem utrzy-
 maniem. Wydaje się także obiady zdro-
 we i dobre. 435 2 6

PALARNIA KAWY
 poleca częściowo
 i hurtownie
 wyborowe gatunki
Kawy palonej
 najnowszym
 i najlepszym spo-
 sobem za pomocą
 „porącego powietrza“
 po cenach
 najniższych.
M. JAWORNICKI.
 93 174 0

SPECYALNY SKŁAD HERBATY
 słynnej z dobroci
CHIŃSKIEJ
 pod własną marką „Dzwon“
ROSYJSKIEJ
 oryginalnej Sergiusza Perłowa z Moskwy
CEYLON
 z „Królem angielskim“.
 poleca w wyborowych gatunkach po najniższych cenach
AG. LISOWSKI dawniej „FORTUNA“
 w Krakowie, Sukiennice 23. 192 14 15

Wyrób i główny skład:
APTEKA FORTUNATA GRALEWSKIEGO W KRAKOWIE.

Amerykańskie biurko
 Kto kupił
 u firmy Zygmunt Lauer w Krakowie, Pałac Spiski,
 otrzyma **całkiem darmo**
 piękny kalendarz podkładowy lub ścienny, musi się jednak po takowy zgłosić.
 Nowi klienci, którzy do końca stycznia meble biurowe u mnie zakupią, również
 piękne niespodzianki otrzymają. 290 3 3

BIELIZNĘ MĘSKĄ
 biała i kolorowa znana ze swej dobroci
 ze słynną marką **LWA**
 poleca
Magazyn nowości
A. Skórczewskiego i Polakiewicza
 Kraków, ul. Floryańska I. 13. 127 i 5
Wybór duży, ceny niskie, stałe.

Powiatowa Kasa Oszczędności
 w Krakowie

podnosi stopę procentową od wszystkich wkładek z 4% na

4 1 0 / 2 0

i opłaca podatek rentowy z własnych funduszków. 261 5 6

Patenty wyjednywa inżynier **J. Knöpfelmacher**, egzaminowany i zaprzys. rzecznik patentowy
 Wiedeń, II., Praterstrasse 37. 166 7 50

Za darmo
 otrzyma każdy Wspaniały Ka-
 lendarz humorystyczny Bociana
 na rok 1908,
 zawierający kilkanaście wspaniałych hu-
 moresek, wierszy, nadzwyczaj bogato
 ilustrowany — słowem istną perłę hu-
 moru polskiego, kto zaprenumeruje dwu-
 tygodnik humorystyczny „Bocian“ na
 pół roku, ale tylko wprost w Central-
 nej Administracyi tegoż pisma
Kraków, ul. Zaczysze 7,
 i nadesła tam półroczną przedpłatę w
 kwocie **Koron 4.** 249 9 15

Willi w Zakopanem
 wraz z całym urządzeniem poszukuje
 do wydzierżawienia. Zgłoszenia wraz z
 dokładnym podaniem warunków pod **A.**
C. poste restante **Kraków** (za okaza-
 niem kwitu inseratowego). 271 5 5

D. E. Friedlein-Kraków
 416 2 15 **Rynek 17.** Koron

A. Baumfeld Sam na sam z duszą kapłanką	1-50
A. Baumfeld, Andrzej Towiański i Towianizm	1-80
A. Chybiński. „Bogurodzica“ pod względem historyczno- muzycznym	1-60
T. Miciński. Życie nowe	—40
Z. Niedźwiedzki. Czarna pantera, fraszki	3-20
M. Olszewski. Rozwój malarstwa polskiego (Od baroku do Matejki) 29 ilustracyi. oprawne w płótno	1-10
I. Pruszyńska. Najdalszym, poezye	1-50
J. Szarota. Wyzwolenie St. Wyspiańskiego w stosunku do jego dzieł poprzednich	1-20
C. Zegadłowicz, W. Orłowski i W. Topór. Tententy	3.—

MONOPOL
HERBATA Z RĄCZKA
 CO NABYCIA W CAŁEJ GALICJI ::
JULIUSZ GROSSE :: :: ::
KRAKÓW — PAŁAC SPISKI ...
 114 31 0

Zakład ortopedyczny i mechanoterapeutyczny
Dra CHLUMSKIEGO, docenta Uniwers. Jagiell.
 Kraków, Rynek Kleparski 12. Telefon 540.
 Przeszło 100 maszyn i przyrządów najnowszych systemów. Aparaty Röntgena.
 Własny wyrób bandaży i aparatów.
 Leczenie chorób stawów i kości (reumatyzmu i artretyzmu), skrzywien
 kręgosłupa i kończyn. 165 26 0

Przy Banku chrześcijańskim w Krakowie
 ul. Jabłonowskich L. 18, otwarto
przygotowawcze kursa
 do egzaminu z rachunkowości państwowej, ogólnej i kupie-
 ckiej pojedynczej i podwójnej dla kandydatów i kandydatek mających
 zamiar poświęcić się służbie rachunkowej i kasowej.
 Tamże udziela się również nauki pisania na maszynie. — Godziny
 oddzielne dla pań i panów. 91 23 0

W 6 dniach do Ameryki.
 Przepawa pasażerów do 186 11 106
Kanady i Argentyny
 Żądać pouczenia. Korespondentka wystarczy.
FALCK & COMP.
HAMBURG, RABOISEN 30. n. r.
 Korespondencya we wszystkich językach.